

2)

Τῆ 17^η καὶ ἔως 1861 ὁ προμνημονωθείς διδάσκαλος ἐπιχορηγήσεν ἑαυτὸν
ἐργαίου καὶ φοροῦ τοῦ ἑαυτοῦ οὐλοῦ. ποίημα, ὅπου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
δι' αἰθροποιίας ἐνεχέρισαν αὐτῷ. ^{ἀποκαθάρσιν ἐξ ἐπιπορευομένης} Τὸ ποίημα ^{ἔγραψεν ἐπὶ μεγάλου θυ-}
λου χαρῶν διευλαχθε παρὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ βίου καὶ ἔχει ἑξῆς λόγους.

« Τῷ προστάτῃ τοῦ σχολίου τοῦ Δ. Π. Γ. ἠγωνιστάτῃ
Μιχαὴλ Βεῆ Γυουμουδίου. Τυερδάνη.

1
Νεὸν ἔπος νῦν ἀρχίζω καὶ ὡς φαίνεται καὶ ἔρα,
αἰανονμῆν² ἢ γύσις νιά μῆς προσέριε δῶρα,
μαρτυροῦντα τὴν ἀγάπην τοῦ εὐσυναισθητοῦ Πλάσιου
πρὸς ἡμᾶς τοῦ εὐσεβοῦς ἀγαθοῦ λαβρωῦ τοῦ.
Νεὸν ἔπος αἰαστέλλει
καὶ τὸ πᾶν πρὸς τὸν εὐλοῦντα νέον ἕμῶν ἀποστέλλει.

2
Καὶ ὁ δῖος τοῦ ἔλλου, ὁ φωτίζων τὴν ἡμέραν,
καὶ τὸ γέφυρον τῆς γαλιανίας, τὸ καλλόνον τὴν ἑσπέραν,
οὐρανός τε καὶ ἀστέρων, γῆ καὶ θάλασσα ἐπίου,
καὶ τὰ βῆα καὶ τὰ αἶδη καὶ ἡ γῆν πᾶσα κίσις
ἐν χαλῶν ἠγωνισμένων
τῆς σοφίας διευγύνεται τοῦ θυμουργοῦ τῶν ὄλων.

3
Ἀπόθυμα ἠγωνισοῦντες μῆς ὠλυροὶ θερμῶν, γενναῖον,
βλέποντας τὴν γύσιν πᾶσαν, δείχνουσαν μὲ τὸ ἔρατον
καὶ αἰώνισό τῆς νόμον τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀγάπην
τοῦ θεοῦ πρὸς τοὺς ἀθρώπους, πρὸς τὴν πλάσιν πᾶσαν κίσιν.
Ἀπόθυμα ἠγωνισοῦντες
τῆς γυχοῦς κινεῖ πρὸς δόξαν τοῦ δοκῆρος τῆς ἡρίνης.

K. Muplisov
A. Muplisov
"Bocchini" AD
1. I.E. 1941
r. 366-370

AKAΔHMIA

AOHNAN

3)

4

Ἄδο μὲν λοιπὸν εἰς τὴν κλαδίαν νέους ἕμους, νέους αἰῶνας,
 πλείω μὲν δευτέρου ἔργου ἐγνωρίωτε καὶ ἰσταινοῦς
 διὰ τὴν καλὴν προσέλευσιν τῆς σχολῆς μας καὶ γενναῖον
 βοῦθόν καὶ ἐργάτην τῆς μαθητικῶν νέων
 καὶ ἐνοσίφρα τῆς ψυχῆς μας,
 τὴν ὑπερμαρτυρίαν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς καρδίᾳς μας.

3

5

Ἐμμεῖς δ' ὁ πανλευκόσους αἰετὸς διχθῆ, καὶ ἰουσίας,
 αἰετὸς καὶ κατὰ ἐκαστὴν σέλλην ἐξ ἐγνωρίωτος καρδίᾳς
 ἢ φιλικῶς νεολαία ἐπὶ τῆς σχολῆς καὶ ἐπίσης
 καὶ ἐξ ἕως ἐλπίαν καὶ τὰ ἔργα δευτέρου
 καὶ ὑμῶν ἐπιτυχίας
 καὶ ζῆν μαυράν καρδίαν καὶ καρδία καὶ ἐπιτυχίας

6

εἶδε δὲ μὴ καλεῖσθαι λιδοὺς πᾶσαι οὐδένια,
 οἷον τὸν πατρὸς φίληρα, καὶ μικρὸς ποθυνοῦρα
 ἐν' ἡ πάσχοντες ἀδελφῶς καὶ εἰς προσδοκῶν πατρὸς μας.
 ὑπὲρ τῶν καὶ τὰ πλούτης, καὶ καρδία καὶ τὴν ζῆν μας
 καὶ προσεγγίη ἐξ ἰουσίας
 εὐεπὸς ἡμῶν ἐξ ἕως τῆς ἀπογοητικῆς ἐπιτυχίας.

7

Ὅταν ἡ πατρὸς στενάξη, ὅταν πάσχη ἀλγίας,
 ποτὸν κῆνον δὲν οὐκ ἐπιθυμῶν, δὲν λογίζη δυστυχίας
 καὶ δυνά' καὶ τὰς καυώτους καὶ τὴν ἀπομόνοσιν τῆς;
 ποτὸν ἔχον νοῦν καὶ ὅλα δὲν ἀνῶν καὶ τὴν γενῆν τῆς,
 ἢ καὶ κρᾶξι λυπημένη:

καὶ βοῦθεῖτε, βοῦθεῖτε» πρὸς τὴν πᾶσαν, πρὸς καθῆνα;

Ξύ τό σπογγίλης της λείνον, ὁ σφύλλοιως αἰὸς της,
 ξύ και ἐς τὰς δυστυχίας τρεχων κρῶως βοηθός της,
 ἔθε αἰ ἐστὶ νὰ δώωμ ὁ θεὸς τὴν ἰσχυρίαν,
 ν' ἀπελλάξῃς τὴν παλμίδα αὐτὸ πάσαν δυστυχίαν,
 Δερασιών τὰς στυγίας της,
 αἰσθιδὸν δὲ ἐς τὰς τὴν τὰς σπογγονιαῖς ἡμέρας της,

4

φῶρον τὴν ἠγνώμοσύνης, γόρον τὴν ἠχεροσῆας,
 τὴν ἀλίγας τὰς λέγῃς ἀπ' ἠγνώμονος καρδίας
 δῆλον ἠμῶν, προσέλα, Αἰωνίως θ' ἀφανισμῶν
 και μὲν οὐρασιμον οὐαίμα ἐς τὸν νῦν θ' ἀλαλαζόμεν
 τὸν προσέλα τὴν παιδείας,
 τὸν ἠμῶν, τὸν μινὰ τὴν οὐαίμα θ' ἀμειβίως.

Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τῶν ἀμεμνῶν Διευθυντῶν Γενουμανο-
 γαρδαῖν ἠγνώμονιως ἀποδέχονται. »

Ο σιχουρῆος διδασκάλος, ἐς γαίτης, ὑπέσταν ὑπέρον ἐς τὴν διουμῆν.
 αὐ τῶ βῆν ἕκκα ἠμεροσῆας και ἐξελίθη τὴν διούς τῶ. Ὅθεν τῆ 1^η τοῦ ἔτους
 1865 γράφει πρὸς ἀδελφὸν ἀλλοθεν τὸ ἀδελφούτον ~~ἐξουμῆν~~ σιχουρῆωμα αἰλούμῆν
 σιχουρῆων, ἢ και πάλιν ἔλεγε, διότι ἀλλοθεν δὲ δὲ διουμῆν τῶ τὴν ἠμεροσῆας διου-
 θυμῆς τὴν ἀλλοποδιδακτικῆς σχολῆς τὴν ἀγίας Παρασκευῆς ἢν διουμῆνε μὲν
 τοῦ 1878, τὸ ποίημα ^{ἀπολυμῆν} ~~ἀπολυμῆν~~ ἐξ ἢ πικροσῆων ἀπογῶν ^{και ἐξελίθη} ~~ἐξελίθη~~ ἐξ ἢν
 αὐ τῶ ἠγνώμονιως ἀποδέχονται.

« τῶ ἠγνώμονιως ἀποδέχονται μινὰ Μιχαὴλ βῆν Γενουμανο-γαρδαῖν
 διὰ τῶ τοῦ ἔτους 1865

Τελωλατῆς τοῦ πάντων ἐρχομαι καὶ ἐ' ἰσχυρίων,
 τὴν ἠγῶν μου καὶ ἐοῦ σιχουρῆω, καιτοι μινουθῆς
 ἢ αἰδῆως ἢ διουμῆς, τοῦ δὲ τὸ λυομῆνιως,
 μόνον ἀμειβῆν μου δέλω: Μὴ με λυομῆνιως!
 Μὴ με λυομῆνιως!

5)

2

Ναί! Ἡ ἀθλιότης μ' ἔχει φοβερά ἐμπνευσμένον.
Μοῦ προσήγαγε ἀγαπῶν ἄνομα μαυρὸν.
Καὶ αἰτὶ παραγορίας ἔντο μ' ἔχει ἀκρυωμένον,
τὴν μυσσηματῶν εἶδον! ὦ αἰὲς δένδρον!
Ἄλκυονος δένδρον!

3

Εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μου ἔρ' ὁ νόστος μου δυσχεραίνω
λίθον μέγαν, καὶ προσυβῆκα, π' ἔρριξε εἰς τὴν γῆν!
Καλὸς ἔστιν νὰ παρῆλθῃ ἕσπερος ὁ διαβαίνων
καὶ δύο λόγους παραγορῶν νὰ μὴ δώσῃ εἰς ἀρετὴν;
Μίαν ἀρετὴν;

4

Εὐλογεῖς ἔστιν εὐαγγελῶν, ὅστις εἰς τὴν δύσπνοχότατον
ὄψιν νὰ ἐκτελέσῃ χεῖρα βοηθείας.
Ἡ ζωὴ σου ἐκπροσώπων καὶ τὴν νόστον ἐπανοῦστα
θα ἀγένη ἀδαβαίνων πρὸς τὸν οὐρανόν,
καὶ πρὸς τὸν θεόν.

5

Ἐλάχης τὴν μοῖραν λαλῶν, ἔθελον νὰ διαλυθῶν
ὁ θεὸς καὶ τὴν ἐπιτοίαν σου καὶ τὸν θυσιάζοντος!
τὴν ἐπιτοίαν δὲ καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὸν φίλον σου ν' ἀγένη,
τὴν φιλανθρωπίαν σου δ' ἀγαθὴν ἀνδραγαθίας,
ἄλκυονος ὑλευνός!

6

Ἐάντις εἰς ἄγχιον μαυρῶν σου ἐπινοήματα ὁ ζῆλος,
ὅστις ἀλλοτρίως εἶδος ἄλλαν προσεγγίξῃς!
ἀλλὰ ἐπέτασε καὶ τὴν ἐπιτοίαν μετανοημένους
καὶ αἰὸς σου ζῆλος συγγνώμων, μὴ τὴν ἀνομιαν,
μὴ τὴν ἀνομιαν!
Θ. Ἰωάννης). >>.

~~Ἀθήναι, 21 Μαΐου 1940~~ Τ. Μαρτ. Αποστολῆς